

ÜTOPYASIZ SOL VE 14-15 EKİM ABANT TOPLANTISI

"19. yüzyılda Almanlar düşlerinin resmini çizdiler, ortaya sebze resimleri çıktı. Fransızlarınsa bir sebze resmi yapmaları yetiyordu ortaya çıkan sonucun düşleri gibi olması için."

T. Adorno

Oysa bizde ne "düş" kuruldu ne de "resim" yapıldı. Biz, hep başkalarının düşlerini ve resimlerini kopyalamaya çalıştık. Şimdi gün, düş kurmak ve onun resmini yapmak günüdür.

"Sol, parti parti". Küçük fokal gruplar, "kişiler" . Ölmüş, öldüğünü anlayamamış parti ve çevreler. Bir şey yapamayanlar. Bir şeyler yapıyormuş gibi yapanlar. Durumu idare etme gayretleri. Yakın tarihten öteye geçmeyen "aşlım-ceddikle" başlayan, tatsız tuzsuz nutuklar.

CHP'nin son çalımları... Terörü görüşmek için parlamentoyu toplamaya çalışıyor. Topluyor. AKP baskısıyla tekrar kapanıyor. Ne oldu şimdi? Terör durdu mu? Konu halloldu mu? AKP izin vermezse muhalefet bu konuda bir "görüş" ortaya koymayacak mı? Bir görüş ortaya koymak için illa TBMM kürsüsüne mi çıkmak gerekiyor?

Siyaset kürsüleri "ağlama duvarına" döndü. Herkes her şeyden şikâyetçi ağlaşıyor. "Hiçbir şey iyi gitmiyor!" nidaları ortalığı çınlatıyor...

O (onlar) iyi değil! Ben iyiyim... İyi de neyin iyi? Neren iyi? Ne yapacaksın? Nasıl yapacaksın? Kiminle yapacaksın? Liyakat sahibi kaç kişi ile kol kolasın? Hangi problemi nasıl ve kiminle çözeceksin?

Bu soruları kendimize sormadığımız gibi, karşı taraflara da sormuyoruz... Bir şey sorunca başlıyoruz, aslım, ceddin nidalarına. Aslınıza, ceddinize bir diyecek yok. "Siz (sen) ne yapacaksınız" , sorusu kışkırtıyor hepimizi. Birbirimizle konuşmak yerine "köklerimizi" konuşturuyoruz. Bu bize özgü bir marifettir.

Demokrasi dolaylı da olsa halkın yönetime katılma iddiasıdır.

İyi de; bir de ne, nasıl yapmalı soruları var. Üniversite kurmuşuz her şehre bir ya da birkaç tane. Ve dahi kasabalara "yüksekokullar" yaptırmışız. Burada meram, "çocuklarımız okusun" dan çok, oranın fakara esnafına yem atmak olmuş. Gizli işsizlik dükkânı açmışız. Bir 4-5 yıl oyalan, ondan sonra Allah kerim. "Ya at ölür, ya padişah ölür" misali günü kurtarmanın "yüksek eğitime" tezahürüdür. Batı standardında öğrenci yetişmiyor!.. Günaydın!.. Tek profesörlü üniversite kur!.. Bir yığın öğrenciyi 4-5 yıl oraya hapsed, sonra da bağır, bu ne garabettir.

Akademisyen sorunu, ayrı problem. Eskiden asalet, kraliyet; babadan oğula geçerdi.

Biz de padişahlık, hünkarlık tasfiye edildi. "Ağalık ve şeyhlik", babadan oğula geçer oldu.

Cumhuriyetten sonra ilmiye sınıfımız "asalet" geçmesini keşfetti. 12 Eylül'e kadar hocalık babadan oğula geçerdi. Sonra 12 Eylül ile üniversite bolluğuna düşünce hoca ihtiyacı çıktı. Sağ'dan sol'dan insanlar da hoca olma olanağını buldular. Konumuz bu değil. Akademi çevresine sataşmak yerine, şimdi onların da kabul ettiği, uluslararası normda hocalık vasfı kazanmış, kabul görmüş hocalarımız var. Gerçi önemli bir kısmı "faili meçhullerde" yok edildiler. Kalanlardan faydalanalım deyince de bir kaşık suda kıyamet koparıyor.

Her Türk ikinci kadehinde "n'olacak bu memleketin hali" sorusunu tartışmaya başlar. Biz de henüz kahvaltı saatinde kendimize bu soruyu sorarak tartışmaya başladık. Ardından da "Bu üniversiteler, bunca profesör ne işe yarar? Bunlar ne zaman, hangi derde deva olurlar" gibi sorular zuhur etti.

Haddimizi aşarak, çok özür dileyerek "yaşayan önderlerden" izin almadan, az aklımızla şu kiblemizi üniversiteye çevirmeli. Bütün "önder-liderlerden" habersizce bir sempozyum düzenlemeli. Derken çağrı işini de emek cephesinden DİSK yönetimi üstlendi.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ciddi bir sabır ve özveri göstererek çağrıyı yaptı. Hemen kimi önderler ateşe başladı. Parti kuruyorlar. Bizim önderler saf mı? Hemen çaktılar mevzuyu!

Sakin olun sevgili önderlerimiz, o kadar büyük bir amaç yok.

Amaç, Türkiye'nin sorunlarını ve çözüm önerilerini tespit etme gayretidir. Kimin ne haddine parti kurmak. O size özgü şeydir. DİSK'in amacı toplumsal paraliziye derman arama gayretidir.

Yani bir ütopya yaratma gayretidir. Belki belki de, felsefeye çok önem veren bir halkın her şeye katma gayretidir.